

A pelsőci tömlöc sárkánykígyója

Hogy honnan kerűt az abba a pincébe, azt senki se tudja. Mer' innen Rozsnyóról van egy alagút le egész Pelsűcig. A parókjáró', ahol vótak ezek a bíboros papok, onnan egy alagút megy egész Pelsűcre, a pelsűci piacra. De most má' a pelsűci piacon is aztat lebetonozták, úgyhogy most már tán nincsen kijárat. De az alatt, azon valaha jártak. Itt gyöttek rá, akkor mikor itten csinálták a mosódát Rozsnyón, és mélyen ásták, akkor ott beszakadt a föld és rágyöttek arra az alagútra. Tehát itten nem csak a meséből, hanem itten tökéletesen rágyöttek arra a pincére. Azt osztán lebetonozták itt is, a bejáratot, szóval ahol be is szakadt, úgyhogy most már arra nem jár senki.

Tehát ott Pelsűcön akkor ott vót a nagy bíróság valaha, úgyhogy akiket halálra ítélték, azt Pelsűcön ítélték, ott vót az ítélobíró. Halál-ítélobíró. Hát itt kérem szépen, akit oda bezártak, abba a pincébe, az reggelre eltűnt. Reggelre eltűnt. Vót egy pásztoember, most nem gyön eszembe a neve, pedig tudtam neki a nevét is, hát ennek elveszett két ökör – gulyás vót itt a pelsűci hegyen. Elveszett. Há' ráfogták, hogy ő eladta az ökröt. A szegény ember hát az nem tudta, nem tudta azt ... hát annyira ment, hogy az urak úgye halálra ítélték az öregot. Má' elég idős vót. De hát, hogy mivel halálra van ítéelve, megkérdezték, hogy mi az utósó kívánsága. Az öreg azt mondta, hogy semmi egyeb... Mer' ő bement abba a pincébe, hát látta, hogy a pincelyukon egy nagy kerek ajtó van, és reggelre mindig, akit oda bezártak, az az ember eltűnt. Má' reggel nem vót senki. Este becsukták, reggelre nem vót. Eltűnt. Hát az öreg jól megfigyelte. Ő azt mondta, hogy:

– Semmit egyebet, adjonak nekem – azt mondja – egy karika dohányt, ez az utósó kívánságom, meg egy kétszázás szöget. Meg engedjék meg, hogy a pipámat – azt mondja -, a gyufámat bevihessem magamval!

– Nahát azt vigye!

Adtak neki dohánt, adták neki a pipát bevinni, meg azt a kétszázás szöget. Neki a csizsmája sarka be vót vasalva. Úgyhogy téji patkó vót rajta, hogy csak a szögek álltak ki, de itt vas vót. Ő avval a csizmasarokkal meg a kétszázás szöggel lyukat csinált azon az ajtón. Ő próbálta emelni, de nehéz vót az ajtó, ami azon a lyukon vót. Itt, az ember csak itt, ezen a deszkaajtón, ott tűnhet el.[gondolta]

Hát kérem szépen, az öreg kifúrta aztat, aval a szögvel, addig dolgozott rajta egész éjjel, és ahogy pipázott, ő a pipafüstöt mindég fújta be. A pipából kiásta a bagót, betette, a nyálát köpte, megint fújta rá a füstöt. Csak egyszer hallotta, hogy sodródik valami felfele. De ő fújta erősen be a füstöt, köpdösött be. Így a deszka megmozdult, de befújta a füstöt, köpdösött be, eltűnt. Úgyhogy reggel, mikor mentek, az öreg ült a deszka mellett, oszt fújta akkor is befele. Hát élt.

– No, ha megélted a reggelt, akkor most má' szabadlábra vagy engedve. Mer' itten el szokott tűnni az ember, bárkit ide bezártak. Letelt neked a büntetésed, most má' szabadlábra vagy engedve. Hát mondd meg, hogy hogy maradt meg az életed?

Aszondta, hogy:

– Én memmondom, de csak egy feltétellel. Hozzonak egy dézsa friss kifejt tejet! Tegyenek bele cukrot; de takarják le, hogy még az meleg legyen, párologjon! És egy olyan csövet, már mindegy, hogy gumi lesz vagy bármilyen cső lesz, vagy tűzotócsövet – azt mondja -, amit én abból a tejből el tudok vinni ide, ahol – azt mondja – én az éjszakát tőtöttem.

Beletette a tejbe, abba a forralt tejbe, meleg tej vót cukorral, és egy olyan slág-félén átengedte onnan a párát ahhoz a lyukhoz.

– Mindenki menjen fel az emeletre, és én is megyek oda!

Felmentek az emeletre, kérem szépen; hát mikor egy borzasztó nagy kígyó a tetőt felemelte, azt a deszkát, amin az embert szokta elvinni. Kígyótt a tejure. Mer' a tej úgy vót megcsinálva, hogy ahogy ő gyött ki, a kígyó a tej után, az edényt mindég lehetett tovább-tovább húzni onnan. S egy borzasztó nagy kígyó, hét méteres kígyó, kérem szépen, kijött onnan. Akkor nagy hirtelen valahogy az ajtót, a vasajtót spárgával vagy valamivel be tudták rántani, hogy az vissza nem tudott menni. Ott is az öreg azt mondta fent az emeletről:

– A kígyót előről hiába fogják lönyi – mer' fegyverrel vótak már -, onnan hiába fogják löni! Mer' a kígyónak a bőri borzasztó sima és kemény, arról a golyó gellert kap és férecsúszik. De úgy ölik meg a kígyót, hogy hátrúró' kapja a lövést. Mer' annak a bőri, a kígyónak ilyen hullámos. A kígyónak a bőri hullámos. Ha a bőr alá kap, akkor már megsebesül.

Hát úgy lötték agyon a kígyót, és kitömték – hét méter hosszú kígyóbőr... Az hordta a népet. És így az öreg szabadlábban vót eresztve.

Bizony. Ott Pelsúcön ki vót téve a városon, még akkor olyan nagy több emeletes épület vót a városháza a piacon. A piac közepin. Nagyon soká' ki vót tömve a bőri a kígyónak. Kitömették: az olyan vót, mind egy sárkány. Aszondták rá, hogy sárkánkígyó. Felfalta az embert is.